

ARGANG 12

MINNEAPOLIS, MINN., MAJ. 1916

NO. 5.

Revolutionens helgdag.

Åter igen är det första maj! Åter igen skall hoppet tändas, blicken vidgas och slappande muskler spännas för att söka stöta det system, vars hela, fasavärande orättvisa så klart belyses av majdagens varma solstrålar. Vilka stora minnen, vilken storm av frihetskänslor, väcka icke denna dag. Omedvetet har första maj blivit den internationella arbetarörelsens helgdag. Detta har sina naturliga orsaker i vårens ankomst, löftets årstid, de oändliga förhoppningar som ställs på den kommande sommaren ljusets tid! Då synes redan brodden av den revolutionära sådden, många gånger glesat kanske, för närvarande kanske intet, åtminstone i Europa, men sådden finnes där, den ökas och förtätas år efter år, och till slut skall vi se: Vårbrödd, detta säger oss första maj. Låt oss ändra programmet för den dagen i överensstämmelse med vårt revolutionära handlande.

Första maj, har under de senaste åren före krigets utbrott i Europa, urartat till en intetsägande paraddag. Från början motsägs första maj-dagens anknytning till den internationella arbetarörelsens sida, från på sig att solen, luften, ljuset, kunde ha förmågan att väcka hat och trots, man var medveten om att där fanns, verkliga orsaker därför och bävade.

Arbetarna slogos förbittrat för att få denna dag som sin egen helgdag, och knappast i något annat fall har direkt aktion använts i så stor utsträckning som vad det gäller rätten till första maj-firandet.

Det blev en verklig mönstringsdag som ingav mod och förtrostan till arbetaren och farhågor för arbetsgivarne och kapitalistklassen. Men som sagt den urartade sig mer och mer, och blev en paraddag, en politisk rapportdag för "arbetarepolitik", blev schablonmässig och därmed var det slut med dess verkliga betydelse. De sista årens första maj-firande har också att uppvisa det värsta våldss- och polisförtryck som kan tänkas i t. ex. Sverige, Norge och Danmark samt i Tyskland och andra mer och mindre socialdemokratiska länder. Motståndarklassen gladdes däråt.

Den amerikansk-födde arbetaren har ej tillnärmelsevis hyst denna storartade känsla av att äga en arbetarörelsens internationella helgdag, som bekant så kan ej Amerikas "Labor Day" i

ringaste mån jämföras med första maj i den övriga världen.

Men framtiden kommer nog att visa att vi även här, förr eller senare, skall skapa en egen dag av första maj! Men då, icke en den meningslösa demonstrationsdagen, utan en verklig revolutionens helgdag, med handling och arbete för vår stora sak, med verklig vårbrödd! Låt oss göra den dagen till vår dag, låt oss den dagen lägga de hörnstenar av tillförlit och entusiasm som äro de viktigaste i vår kamp-position — låt oss handla med tillförlit och däckkraft, såsom det anstår revolutionen att handla på revolutionens helgdag.

Låt vidare den dagen bli en minnesdag för alla de kämpar av arbetarklassen som fallit på barrikaden, för vår stora sak — icke därmed menat, att vi skulle falla i dådlös sorg, över förlusten — nej, men låt minnet därav tända hatets låga, som gemensamt i alla länder samlar sig till ett ofantligt maj-bål, som värmer och inspirerar till att med förnyade krafter taga vid var våra fallna kamrater slutat. Tänk på alla de som nu försmäkta i fängelserna för vår frihetsidé! Icke därför att vi anse dem som martyrer vars minne bör ihågkommas och tillbedjas — Nej — Men därför att de handlat i vårt intresse och därför att det visar att vi ännu sakna den solidaritet som är nödvändig för att rycka dem undan det modärna klassamhällets pinohelveten. Det är en skamfläck och ett svaghetsbevis detta, att gång efter gång se kamrater ryckas bort ur våra leder, för att av kapitalistklassen användas som gisslan, på vilka de utgjuta sin djävulska hämndkänsla.

Samla minnet av alla dessa orättvisor, låt dem passera revy för edra blickar kamrater, lär er att hata ett dylikt system, men att älska en klass och en kamp, vars kämpar äro villiga att offra allt för detta systems raserande!

Sänd även en tanke till de miljoner av vår klass som kanske mot sin vilja i dag "Första Maj" tvingats, av makten vars styrka de underskattat, att beväpnade på befallning taga livet av varandra. Låt oss komma överens om att göra denna dag till vad den från början har varit och vad den bör vara, en den internationella revolutionsörelsens helgdag!

Fram för en handlingens Första Maj! Leve revolutionen!
Ragnar Johanson.

Vakna upp!

Våren är uppvaknandets och den ljusa förhoppningens tid. Allt i naturen som under den kalla årstiden legat i dvala eller varit dött, får, när de ljumma vårvindarna susa, nytt liv. Det är en härlig tid, naturen ikläder sig sin högtidsskrud, och allting sjuder av liv och livslust. Man känner sig lätt till sinnes och får på samma gång en ljusare syn på tingen, på samma gång som längtan efter

mera frihet gör sig gällande, frihet att bestämma över sig själv. Arbetarna, samhällets arbetsbin, längta då att få komma ut i det fria, ut ur grottekvarnens hetta och kvalm och osunda luft; ut för att åtminstone för några dagar få njuta av livet och naturens skönhet.

Men hur många av proletärer-na får denna sin längtan tillfredsställd? De äro lätt räknade, ty

vårr. Deras lott är minst sagt beklaglig. Hela deras liv ifrån vaggan till gravan är en oändlig kedja av slit och umbäranden. De som uppbära och underhålla hela samhällsbyggnaden äro ej i en sådan ställning att de kunna fullt få njuta av vårens skönhet, på grund av ett orättvist och brutalt system. Men ännu har ingen ändring till det bättre kunnat förbrukas, tvärtom så ser det ut som om förtrycket bleve allt hårdare år efter år.

Hur som helst, så tänker jag, att vi alla kunna enas om att allting icke är som det borde vara i vårt nuvarande samhälle.

A ena sidan en sysslös parasitklass, vilken lever ett liv i lyx och vältrar sig i överflöd. Trots att dessa utgöra en försvinnande minoritet, så ha de dock lyckats göra sig till härska över den stora massan. På andra sidan ha vi de samhällsnyttiga individerna, arbetarna, vilka utgöra en överväldigande majoritet och, om de stöde de enda, kunde göra ett hastigt slut på allt kapitalistiskt förtryck, samt frigöra sig själva från all träldom. Kamrat i arbetsblusen, vad väntar du på? Väntar du på någon ny "Moses" för att komma och leda dig ut ur förtryckets öken. Inga ledare eller så kallade "stora" män kunna frälsa oss; för arbetarklassens frigörelse ifrån löneslaveriet måste bliva dess eget verk. Du har makten i dina händer, men ännu så har du ej förstått att begagna den till din egen fördel. Se på våra motståndare, arbetsgivarne, huru väl de äro organiserade och hur de förstå att hålla tillsammans när det är fråga om att bekämpa de illa organiserade arbetarna. Kapitalisterna slösa ingen tid på att tvista om religion eller liknande struntsaker, såsom arbetarna har för sed; utan när deras intressen äro hotade då ser man dem alltid stå eniga och solidariska. Detta är en sak som du kamrat arbetare, måste lära dig; sluta upp med alla dessa små tvistigheter över religion och liknande mindre viktiga frågor. Lär dig att betrakta varje arbetare som en din jämlike, oavsett om han är italienare, ryss eller irländare, oavsett om de bekänna sig till en annan religion än din egen, för ni har i varje fall gemensamma intressen att bevakas och ett gemensamt mål att kämpa för. Arbetsgivarne och arbetarna har icke, och kunna ej ha några gemensamma intressen. Emellan dessa två klasser pågår en strid som ej kommer att sluta förrän arbetarna sluter sig tillsammans i en enda stor förening, då de blir starka nog till att övertaga och bedriva produktionen. I denna strid mot våra förtryckare borde varje sann och intelligent arbetare deltaga. Därför vädjar jag till dig som ännu står utanför vår organisation att gå in och deltaga i agitationen och arbetet för bättre förhållanden samt ett rättvisare samhällsskick. Vakna upp och lär dig känna och uppskatta ditt värde som människa.

Skall du fortfarande stå liknöjd och se huru kamrater blir förföljda, trakasserade, och kastade i

Upprop.

Till alla Marintransport-arbetare på stilla havskusten.

Vi äro en grupp av transport-arbetare som utsänder detta upp-rop till alla medlemmar av "the M. T. W." jämte inbjudan till en konferens här i San Francisco. Ändamålet därmed är, att få till stånd en kraftig organisation bland transport-arbetarna här på kusten, i stället för den massa små avdelningar utan fasta rötter som redan finnas. Vi ämnar att börja nere vid roten, samt gå uppåt, detta är den naturliga vägen för allt framåtskridande.

Jag vill härmed rikta den uppmaningen till alla såväl organiserade som oorganiserade kamrater, bringa upp detta ämne till debatt, om det visar sig att förslaget är acceptabelt och ni anser att tiden är lämplig för oss att få någon del av den stora krigsprofitten som skeppsägarne för närvarande inhösta från oss, — om vi uppträda eniga skola vi vinna våra fördringar.

Alla ni som sympatisera med den här av oss gjorda inbjudningen, torde insända edra utlåtanden och idéer fortast möjligt, konferensen kommer att hållas vid tiden omkring den 15 maj detta år.

Alla skrivelser rörande konferensen torde sändas under adress: C. G. Anderson, 779 Folsom St., San Francisco, Cal.

En grupp av M. T. W.

fängelse för att de vågat opponera sig mot de nu rådande sociala orättvisorna. Kan du förbliva överksam när du ser dessa våra kamrater offra tid och sin personliga frihet i kampen för en stor och rättvis sak? Bliv en man och besluta dig för att göra något till att förbättra din egen och dina klassbröders ställning. Din plats är vid sidan av dina kämpande kamrater, de klassmedvetna och vakna arbetarna. Därför kamrat stå ej längre tvekan utan anslut dig till lönearbetarnas organisation, "the One Big Union" gör din plikt som en man och deltag i arbetet. Det är ej nog att du sympatiserar med oss, ty blott sympati för en sak har ännu aldrig förhjälpit oss till någonting. Endast som aktiv medlem av vår förening kan du ha utsikt till att förbättra din ställning, samt tillförsäkra dig en större andel av vad du producerat. Så, skaka av dig liknöjdheten, vakna upp och bliv en handlingens man, en kämpa i de klassmedvetna arbetarnas led.
A. A.

I. W. W. i arbete.

Från teori till verklighet!

Av Ragnar Johanson.

Efter ett fåtal år av teoretisk verksamhet, av agitation och propaganda, träder nu "The Industrial Workers of the World" fram för våra ögon i praktisk verksamhet, som efter allt att döma, kommer att bära stora frukter för proletariatet.

Under den tid I. W. W. existe-

Soldatsång.

Melodi: Ossian-Nilsons "Rösträttsmarsch."

Det brinner över jord,
i söder och i nord
står skriket högt mot himmelen av fasor och av mord.
Till barn och hjärtevän
vem vänder väl igen
från mark och flod som dricker blod av millioner män?

Men mitt ur våldets hopar
... då stiger där ett ljud —
vem är det väl som ropar
den nya dagens bud.

Kamrater, hörde ni
vår lösen: m — i!

Framåt, framåt, framåt!

Först binder man i band
vår tanke och vår hand
och driver oss att mörda "för kung och fosterland"
att offra liv och lem —
"för frihet och för hem"?

Anej, för guld åt ockrarna och för att göda dem?

För räntor och kuponger
man hetsar oss till mord
och rusar oss med sånger
om hem och fosterland.

Kamrater, vad ska bli
vårt svar? Jo, m — i!

Framåt, framåt, framåt!

Se, morgon är när
för frihetsfrontens här,
det jäser runt arméerna bland männen med gevär,
och snabb från stat till stat
går vår revj: kamrat,
vänd vapnen opp mot herrarna som sådd död och hat!

Det är ju samma därar
som tände krigets brand
det är ju samma tårar
och blod i alla land.

Kamrater, kom, stäm i
runt jorden: m — i!

Framåt, framåt, framåt!

Ja, nu är timman full,
Ur skyttegravens mull
stig opp, soldat från alla land, och slå din herre kull.
Slit borgfredsskammens band
och rädd din starka hand
för hemmens skull åt bröderna av Folkets fosterland.

Mot Mammons potentater
framåt i slutna kamp,
ni frihetens soldater
i tusenfotat tramp!

Vi kämpar värden fri
i enat m — i!

Framåt, framåt, framåt!

(Ur Stormklockan, av Ture Nerman.)

rat har ju som bekant hårda ord fallits om densamma, det har delats och givits hugg mot oss ifrån mer än ett håll. Vår kritik på andra organisationer har oftast varit hård. Men vi ha haft proletärens verkliga ställning och styrka för ögonen, och det har varit i hopp om att få detta klart för arbetaren själv, som vi fortsatt.

De på de sista åtta månaderna nådda resultaten inom en del i industrigrenar, borgar i första hand för att vi haft rätt i våra idéer, och att det kommer att ha sin inverkan på framtidens arbetareorganisationer.

I W. W. har nämligen börjat praktiskt arbete. Här några korta drag och linjer för framtiden.

Det har ju alltid varit bekant att den del av arbetarklassen som från början givit I. W. W. sin sympati ej varit den "högst ständende", d. v. s. de som genom medlemskap i A. F. of L. trott sig stå högre än andra. Det har i stället varit de, som ej ansetts önskvärda av denna organisation, som I. W. W. i första hand sökt samla.

Sådana delar av proletariatet som sysselsätts inom skogs- och jordbruksindustrierna. Förra året gjordes den första

ansatsen då skördearbetarna började att fylka upp sig i A. W. O. Början var god och en vacker medlemssiffra visade sig efter skördetidens slut. Skulle man nu ha följt gammal kutym, så hade denna organisation såsom endast periodisk, gått i dvala för att börja sin verksamhet igen nästa höst. Men detta system är ej med en revolutionär klasskamporganisationens överensstämmelse av flera skäl.

För det första därför, att femtio procent av de i skörden arbetande, den övriga tiden av året sysselsätts i närliggande industrier, såsom t. ex. i skogsavverkning; i andra hand därför att slaven alltid behöver stödet av sin organisation, då han utsages lika hårt om vintern som om sommaren, och alltid bör vara på vakt; för det tredje därför att vår princip är: "en gång union man, alltid unionman".

Alltså, för de medel som fanns begynte organisationsarbetet av en "Skogsarbetarnas Union", L. W. O.

Då jag under min vistelse i Minnesota i egenskap av skandinavisk organisatör för denna org. kommit i tillfälle att se en hel del och draga slutsatser av denna min erfarenhet, får jag nu med

Forts. å sidan 4.

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", 232 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Pre-numeration: Helt 50 cents. Lösningsnummer 5 cents. Återförläggare redovisar med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Allarmsannonsering

För en tid sedan sände "Allarms" redaktionskommitté ut cirkulär till kommissionärerna och övriga för "Allarm" verksamma personer, med uppmaning, att lämna sitt utlåtande angående annonsering i "Allarm".

Att alla utsända cirkulär ej blivit besvarade är tydligt, men till heder åt kamraterna landet runt, få vi meddela, att de flesta blivit besvarade.

Av inkomna svar, ha de flesta helt och hållet uttryckt sin bestämda mening, att när Allarms kommitté har att i ekonomiskt hänseende se till att tidningen kan utkomma, så bör samma kommitté också på bästa sätt arrangera, så att tidningen ekonomiskt bär sig. Således var detta ett bevis på deras neutrala ställning inför annonsfrågan. Kamrat Fritz A. Holm, Seattle, Wash., hade besvarat cirkuläret på ett så utmärkt sätt, att några av de punkter han framhöll böra beröras, när nu uttrycket i "Allarm" är för begränsat att återgiva brevet i sin helhet.

Han framhöll nämligen den faran som är förknippad med att låta kapitalisterna få in sina annonser i arbetarnas tidningar, de skulle därmed, menar vår kamrat, bli dem som bestämde över "Allarm", enär de voro tidningens ekonomiska stöd.

En sådan fara, kamrater, förefinnes ej så långt jag kan se, ty kan ej "Allarm" vinna tillräckligt stöd hos de organiserade arbetarna, som varande deras speciella organ, på deras eget språk, så har arbetarna och ej kapitalisterna i detta fallet begått ett brott. Att redaktionen är skyldig i samma brott, är också tydligt, men försvaret blir givetvis, att de äro också arbetare. Som sagt, om "Allarm" skall gå ur tiden så beror det på oss arbetare själva, och ej på några andra, ty om vi äro fattiga i dag, så är vår mening, att i form av en tidning underlätta spridningen av de idéer och metoder, som böra och kunna med fördel användas, för erövrandet av det goda i livet.

"Allarms" uppgift är och skall bli att sprida den revolutionära industriella organisationsidéen, samt andra för arbetarklassen nödvändiga idéer, och som sådana, är det arbetarklassens skyldighet att uppehålla "Allarm".

Vi tro också att kamraterna landet runt ha samma uppfattning. Det har visat sig hitintills, att kamraterna ha fattat det som sin viktigaste uppgift, ty "Allarm" erhåller dagligen ökad spridning. Men vi tänka på att göra allt för att i ännu högre grad sprida "Allarm", genom att förutom våra energiska kamrater insätta i tidningen, få nya, ännu ej verk-samma, att bli detsamma.

Genom att i den mån utrymmet tillåter, intaga några annonser erhålla vi de medel som äro nödvändiga för att göra det möjligt sända provnummer överallt, där vi ha hopp om att få nya representanter, ävenså att betala den extra höjningen av papperet, som är resultatet av det europeiska kriget, såges det, men som så

långt jag kan se, endast är resultatet av ökat profitbegär.

Annonserna som hitintills ha kommit in, och som komma in i ytterst begränsad grad, äro därför att möjliggöra tidningens ytterligare spridning överallt i landet, utan att allt för hårt angripa kamraternas kassor, förfelas detta in-om den närmaste framtiden, komma annonserna att försvinna lika hastigt, som de komma in.

Kamrat Holm påpekar också, att om man räcker saten ett finger, så tar han snart hela handen. Ja det sker så i regeln, det är sant, men ett undantag finnes alltid, och i detta fallet kommer "Allarm" att bli detsamma. Vi skola nog tillse det.

I regeln intages annonser för att föda en eller flere personer, men så är ej förhållandet här.

Våra handlingar kamrater, utgå helt och hållet på att bosätta "Allarm" i alla arbetarhem, samt lära de arbetare som behöva läras, huru att bäst bekämpa kapitalismen, och sprida oförnöjsamhetens lära överallt, tills massorna oför-nöjda taga saken i egna händer och möjliggöra ett lyckligt liv.

När detta är gjort, blir "Allarms" uppgift en annan.

Rockfords avdelning hade behandlat annonsfrågan och bestämt protesterat mot intagandet av annonser. Det är långt ifrån trevligt att gå emot våra energiska Rockfordskamraters önskan, men jag antager att våra kamrater förstå, att vi liksom de, önska och vilja allt för vår tidning, och att de trots att önskan blev bruten, fortfarande göra allt vad de kunna. När som nu är förhållandet alla kamrater landet runt göra allt, och vilja allt, för vår tidning, så äro vi övertygade om att vi skola lyckas bygga upp en press, som skall bidra till att störta det murkna samhällets borg.

I hopp om gott samarbete för all framtid förblir jag eder för "Allarm" och O. B. U.

Carl Ahlteen.

Vad ett brev kan åstadkomma.

För en liten tid sedan infördes ett brev i "Allarms" spalter, som i en hast rörde upp en storm.

Brevet i fråga var ett berättigat angrepp på det sätt, på vilket en del organisationer vars medlemmar äro arbetare, gå tillväga med sitt upplysningsarbete. Angreppet var riktat åt de skandinaviska organisationerna endast, och naturligtvis i avsikt att i nägon mån få dem som arbetare, att vid sidan av nöjesunderna, även tänka på, och göra något för arbetarklassens egen sak. Som sagt, nu ha inlägg kommit från olika håll, ej mot organisationen och dess taktik, utan personliga. Nu har "Allarms" ställning till personliga nedskällningar, en gång blivit klargjord, och det bör därför vara förstått, att det är för-spillt möda att sända några dylika. Seattlebrevets författare har ej personligt angripit någon, endast det enligt hans förmenande själslösa sättet att bedriva s. k. upplysningspropaganda. "Allarms" uppgift är att angripa det som kamraterna landet runt anser nödvändigt att angripa, för att lättare få arbetarmassorna till insikt om vad att göra för att ekonomiskt befria sig. Så t. ex. angripa vi kyrkan, trots kyrkans medlemmar bestå till största delen av arbetare, men jag undrar vad nytt och trevadt det skulle vara för "Allarms" läsare, att hålla på gång efter annan att läsa, än prästens nedskällning på få personer inom den revolutionära rörelsen, och sitt sätt att berömma kyrkan, eller tvärtom. Samma blir förhållandet då det gäller diskussionen om I. O. G. T. och dess sätt att bedriva sin propaganda.

De olika insändarna ha just i r a m h å l lit goodtemplarörens största uppgift som ett bevis på att den är en arbetarorganisation, och som sådan har en ytterst stor uppgift att fylla, nämligen bortskaffandet av rusdryckerna. Det har hävdats på varje rad, att just den berusning arbetaren får på krogen är så ruinerande att samhällets hela väl och ve vilar där-på.

Man tycks ej se det rätta i saken då man påstår dylikt, ty den berusning arbetaren får på krogen räcker och verkar på honom högst 24 timmar, under det att den berusning arbetarbarnen få i skolan, hemmen och så varje vecka under sin återstående levnad i kyrkan, räcker och har inflytande på dem hela livet igenom och de följden av berusningen är tydliga i varje civiliserat samhälle — krig och religiöst vansinne, slavis-khet och osolidariskhet m. m., m. m.

Vidare åberopar man allt lidande människorna d. v. s. de fattiga ha, såsom just resultatet av att de ej äro nyktra, ja man går t. o. m. så långt att man påstår att så högt som 90 procent av de s. k. brottslingarna äro i fängelse på grund av deras alkoholförtäring. Sådana missledande uppgifter må ej lämnas en arbetarklass, som lider och kastas i fängelse på grund av ett orättvist system, ty faktiskt är, att i fängelserna finnes personerna därför att de äro fattiga — bestulna på sin produkt, som var ämnat att göra deras liv ljus och förhoppningsfullt. Samma faktum står då jag påstår att fängelserna äro mera besökta på vintern än på sommaren, icke därför att arbetarna supa mera, utan därför, att mindre utsikter till arbete finnes, ävenså en sak till, som bör observeras är den att de flesta som komma in i fängelserna äro unga, starka, friska och produktiva arbetare, ej de gamla, de lämnas åt sitt öde.

När nu organisationer uppträda och sprida sådana och liknande falska uppgifter, så måste de angripas, och saken rättas. Det säges av samtliga insändare att I. O. G. T. har en stor uppgift att fylla, ja säges det, den största uppgift någon organisation någonsin haft. Låt oss se!

Ett känt faktum är, att en idé som verkligen är av betydelse mötes med hån, förakt, och våld, och organisationen som förfäktar idén, har oftast en liten men aggressiv medlemsgrupp, så är dock ej förhållandet med I. O. G. T., ty man får rätt ofta se flere hundra intresselösa äktenskapslystna kvinnor och män med. Där finnes det, vet jag mycket väl, många intelligenta praktiska kamrater, som söka göra sitt bästa för att vinna de andra för arbetarklassens stora sak.

Att deras arbete lämnar ringa frukter veta vi, detta bevisar till fullo de andras intressen. En insändare från Seattle lyckades ej få in sin artikel i "Allarms" aprilnummer, och i vrede däröver erhöj jag ett brev som lyder: Tig med edert gläfs om lika frihet åt alla, ni äro lika partiska som kapitalisterna, ni vill endast frihet åt några få, som är med er.

Ja jag måste instämma med våra berömda tänkare, som säga — de som ej sträva efter frihet, äro ej berättigade till detsamma.

Vår sak och organisationen, är arbetarklassens, och våra intressen, äro klassens intressen. Vi ha satt, och komma att sätta partiskhetens skarpa kniv på våra fienders strupe och den som kommer i beröring med densamma skriker, vilket visar var han är.

Antingen med oss eller mot oss, se där de två ställningarna. Någon säger att man skall vara skon-sam och fördragsam mot arbetarna, ja kanske så, men nu är vår strid alla arbetares strid, och den blir lika bitter och lidande lika grymt för oss, om vi erhålla sympati eller icke. Ingenting vinnes genom sympati, erkännande och intresse. Handling endast är det som skall till för att bringa önskad verkan.

Det är tusen gånger större uppgift att arbeta för bortskaffandet av det nu existerande löneslaveriet, med allt det lidande det för

Utsikt för arbetarna att nå samhällets topp

Prof. Scott Nearing av Pennsylvania Universitet, har matematiskt räknat ut huru stora utsikter det finnes för verkssamma och ivriga järnvägsmän att bli direktörer eller dylikt i nämnda industri.

Här är det: Om du är en "järnvägstjänsteman", matematiskt räknat, har du en möjlighet av 300 att komma in i en av de högre funktionerna, någon gång i ditt liv.

A andra sidan har du en möjlighet av 20 att bli svårt skadad, samt en dito av 120 att bli dödad varje år du arbetar.

Antag att du är anställd i 20 år, så har du en till en möjlighet att bli skadad, och en till 6 att bli dödad; således, möjligheten att bli skadad eller dödad, är 50 gånger större än att bli en tjänsteman, högre än konduktör och förare.

Prof. Nearings conclusion är baserad på statistikerna av mordandet å de amerikanska järnvägarna.

med sig för mänskligheten, än att använda all sin tid och energi åt en oegentlighet, som är ett resultat av ett olidligt, orättvist system, och som icke kan försvinna förrän systemet själft har blivit borttaget.

I ett av "Allarms" nummer föreslog jag och inledde till diskussion ett ämne: Huru böra vi organisera oss ekonomiskt.

Upp tills datum har ej ett ord skrivits som inlägg i den diskussionen.

Är detta ämne så värdelöst i förhållande till den personliga nedskällningen, att man ej kan ha något att säga i den frågan, eller är man så okunnig om sätten för arbetarklassens befrielse? Antagligen det senare, därför bevisar det till fullo att "Allarms" ställning är den rätta, att först och sist behandla arbetarnas ekonomiska organisationsfråga, samt andra nära besläktade frågor, och så lite som möjligt personlig kritik.

Till sist några ord om partiskheten. Nog må vi erkänna att en nykterhetstidning handlar rätt då den stänger sina spalter för långa rusdrycksrekommenderande artiklar och nedskällning på organisationen, samma med "Allarm". Att I. W. W. ej är en fullkomlig organisation, det erkännes, men den kan ej heller bli det av personer som icke äro med och omändra det orätta.

Man kan ej tänka sig att yxan skall gå så som man vill, om man ej håller i skaffet själv. Arbetarklassens ställning är i närvarande stund så betänkelig, att det fordras att varje arbetare griper verket an, organiserar och strider med sina kamrater mot sina förtryckare, och slutar upp med småaktighet och tomma själslösa nöjen, bildar i den mån han kan sina kamrater.

En intelligent arbetarkår är alltid nykter, och som sådan farlig för kapitalet. "Allarms" spalter stå alltid öppna för instruktiva och för arbetarklassen nyttiga artiklar, enär detta endast förmår göra "Allarm" till vad den är och bör vara — de förtryckta slavar-nas egen tidning.

Carl Ahlteen.

I. W. W. pressen utvidgas.

För en liten tid sedan utkom ånyo den för en tid sedan nedlagda tidningen "Industrial Worker". Nya krafter ha gript verket an.

Tidningen utkommer varje vecka med intressanta och tilltalande teckningar, jämte för övrigt det bästa tänkbara innehåll.

Priset är: Lösningsnummer: 5c. Helt års prenumeration \$1.00.

Industriarbetarna visa vi de övriga.

(Andra avd.: fortsättning från föregående nummer.)

I förra artikeln berörde vi de orsaker som spelat in och lett utvecklingen den vägen den nu är stadd, och resultaten ha visat och visa sig dagligen allt klarare.

Vi böra betrakta de olika grupper av arbetare som finnes i samhället, deras handlingssätt, deras njutningsbehov och deras psykologiska läggning, och de vilka komma att spela den viktigaste rollen då det gäller arbetarklassens befrielse.

Vi ha tvänne grupper att studera för detta ändamål; industriarbetarna och de utom industrien anställda. De förra menas alla dem som ha syllselsättning i städerna och industrisamhällena, de senare: transportarbetare, gruv-arbetare, landbruks- och skogsarbetare o. s. v.

Den förra kategorien nämligen, industriarbetarna, har förut allt hopp legat på att få dem organiserade, och dymedelt förlama industri och handel, som varande det moderna samhällets hjärta. Mycket, ja allt för mycket propaganda har varit spilld på dessa, för att få dem till medlemmar av en stor industriell organisation, men som vi alla se, så har resultatet blivit av så ringa värde att det knappast förtjänar nämnas.

Vid sidan, eller rättare, tvärt emot de revolutionäras agitation, har en annan makt arbetat, som för-mått att dagligen mer och mer nedslava stadsarbetarna, så att numera synes det mig som de voro hopplöst dömda att gå sin undergång till mötes, isynnerhet om frigörelsen helt berodde på dem själva. Den makt som förmått att så insnärja arbetarna är kapitalismen själv. Så kallade möjligheter finnes numera, som gör att slavarna hålla ytterst strängt på privatganderätten, t. ex. möjligheten att äga ett eget hem i staden.

En slav kan nu köpa ett litet hus någonstades i stadens utkant för en summa av 4-5,000 dollars, och betala detsamma med omkring samma summa för månad som hyran av ett hus kostar honom. Slaven ser fördelar i detta, och likaså kapitalet. Vem som egentligen har fördelarna av affären är lätt att förstå.

Huset som köpes, håller i regeln ej längre än den tid det åtgår för betalningen, under tiden har slaven att betala den stadga-de avgiften varje månad, betala skatt, brandförsäkring, göra en del små reparationer, och ej att förglömma, betala 7 proc. ränta på själva huvudsumman.

Man ser allt för tydligt att han ej har några fördelar av detsamma, utan i stället nackdelar.

Han är därigenom så bunden att han kan ej taga en veckas fritid, ej mista en dags arbetsförtjänst, ty då kanske mistar han huset, eller rättare, vad han betalt på detsamma, med få ord, han är i en sådan ställning att vilken börda som helst kan läggas på honom, han vägrar ej att bära densamma, hellre stupar han.

Själv kallar han sig "independent". Ofta får man höra; om en 15 år eller så har jag huset och tomten fullt betald, och då? — Vidare, han håller sig för god att ha något att göra med andra slavar, vilka ej ännu bundit sig som han, i allmänhet kallar han dem bums, som ej vilja spara något för kommande tider.

Ja de gå även så långt att de säga, man kan ej förundra sig på att ej de ha någonting, och hade J. D. Rockefeller m. fl. gjort lika-löning, av 2 dollar pr dag, så hade även de varit fattiga. De utav arbetarna, som ej riktat in sitt liv den nyss skildrade vägen, förströ sig med biografteater och dans under sina fritider, och känna sig nöjda.

Inte skall man tänka sig att des-

sa ha tid att läsa och studera el-ler gå till revolutionära möten, där är ej något roligt. En tredje grupp ha fått den vanan att gå till ett och annat möte, se radikala ut, ja någon gång diskutera fackförenings- och stridsprinciper, men där är alltid något litet fel som hindrar dem att aktivt deltaga, t. ex. otrevlig hall eller dylikt, det behövs ej mera.

Hela faktumet är, att de vilja ej hålla i skaffet, därför kan ej yxan gå. Alla dessa olika situationer i vilka stadsarbetarna äro vet kapitalet om, och anpassar sig mycket väl efter densamma.

De få revolutionära stadsarbetarna ansträngningar med sitt organisationsarbete i städerna, utmynnär t. v. i att skaffa nöje åt några få s. k. radikaler, samt att betala dyra hyror till kapitalet. Det säges berättigt nog, att i nutidens samhälle är det industrien som är samhällets hjärta och som följd därav, den delen av arbetarklassen som omhänder-har nämnda industri den viktiga-gaste.

En viss sanning kan finnes i detta påstående, men vi kommer till något ännu viktigare, det är den gren av arbetare som tillför samhällskroppen näring, nämligen råmaterialarbetarna. Dessa ha hitintills varit nästan bortglömda på grund av den ansträngning som gjorts för att organisera industriarbetarna. Denna grupp av arbetare vill jag påstå äro betydligt mera nödvändiga för samhällets funktion än stadens arbetare.

De mest nödvändiga av alla är då först lantarbetarna, därefter kommer transport-, gruv- och skogsarbetarna m. fl.

Det är på dessa som hela samhället från början vilar, och som möjliggör allt det andras existens. De tillföra hjärtat näring och som följd får det att fungera, upphör tillförseln så avstannar det sinn-rika maskineriet.

Det är på denna arbetargrupp hoppet om slavarnas frigörelse beror. När denna grupp av arbetare äga kraft nog att medelst sin organisation få det stora världsmaskineriet att avstanna och åter börja sin verksamhet, så äga de också kraft att väcka till livs den sovande delen av industriproletariatet. Det är också det enda möjliga sättet att få liv i dem. Man har trott på goda tider som gynnsamma för att organisera dem, men de goda tiderna ha gått sin kos och lika organiserade, lika slaviska ha industriarbetarna varit. Efter ha de hårda tiderna och nöden kommit, och de arma kräken ha krupit på sina bara knän inför kapitalet, ja de ha stått i flere timmar på gatan i köld, snö och regn, och väntat på vad de kalla mat, men av sådan art att en hund skulle springa sig till döds för att hinna undan densamma i stället för att i den gruppen väcka tanken på, och enas om ett sätt att skaffa sig mat och kläder. Sådana laglydiga krypande slavar finnes intet annat hopp för än makt. De kunna t. o. m. tvingas till vad som helst av en polis med en klubba i handen, mängden betyder intet, de ha faktiskt ej så mycket förstånd kvar som att handla gemensamt annat än efter kommando.

Ett hopp finnes dock kvar, och en makt är det, när de bliva sam-lade. Detta hopp och denna makt är det kringflyttande lantbruksproletariatet, jämte transport-, gruv- och skogsarbetarna.

Lantarbetarna äro särskildt gynnade av naturliga omständigheter, vilka alla de andra sakna.

Det behöves nu att upplysa och organisera denna massa, så kan den vid sänings- och skördetiden bestämda vad den vill, alla fordringar av dem underskrivas, enär av allt annat, intet är dock så nödvändigt, som att skörda. Alla andra företag kunna i viss mån anpassa sin drift, men lantbruket måste tillse och skötas på den bestämda tiden, om icke, finns intet hopp om skörd.

(Forts. å sid. 4.)

Lite Chicago-krönika.

"Joe Hill" Klubbens möten. — Strejk i Pullman Co., Argo Plants m. fl. platser. — I. W. W. aktivitet och s. k. "intellektuellt" motstånd. — Amen!

(Sammanfattat av Fra Diavolo.)
Ja, ja, att skriva en överskådlig krönika om tilldragelserna här i sta'n är nog så vanskligt. Det klåpas ju en hel del hit och dit om allting och ingenting och vill jag endast beröra det som kan i viss mån intressera oss.

I höstas bildades här en propaganda-klubb av I. W. W. som fick tillnamnet "Joe Hill." Det var närmast med anledning av rättsegängen och domen över vår kamrat som känslorna kommo i svallning, och klubben bildades. Men det är nog samt bekant att det är hart när omöjligt att göra något bland svenskarna här, — de äro så intelligenta och stå på en utmärkt ståndpunkt, att de inte alls ha behov av någonting så dumt som I. W. W. — Nej, då, de' passas inte — de' behövs inte. —

Stackars satar, — om det vore värt, skulle jag beklaga dem, men det lär hända att man med tiden skall förstå, nyttan och nödvändigheten av en verklig revolutionär organisation som skydd för de små fördelar man för tillfället kommer i åtnjutande av.

Klubben "Joe Hill" har under vintern avhållit regelbundna möten varje söndag förmiddag, varvid föredrag med intressanta diskussioner gått av stapeln, — på svenska och engelska, med olika talare över skilda ämnen. Nu något om det senaste. Söndagen den 19 mars talade Fritiof Werenskjöld över ämnet "A Man's Work", för en ganska stor och intresserad publik. Föredraget var ett med de bästa man kan tänka sig, och rörde sig om militarismen. Min bestämda uppfattning är att Werenskjöld i vad det gäller antimilitaristiska föredrag, besitter samma gripande skildringsförmåga och kraftiga framställningssätt, med vilket vi gärna påminner oss hans Sverige-resor för åtskilliga år sedan. Han var då i dessa ämnen, en av de bästa, och han är det fortfarande.

Söndagen den 26 mars, talade Ragnar Johanson över ämnet: "Industriell organisation." Han framhöll särskilt de erfarenheter han gjort under sin vinteragitation bland "The lumberjacks", ryser tidningen. "Tag ett papper och gör ett streck för varje gång en talare från den organisationen nämner de tre bokstäverna," fortsatte han, "så blir papperet snart fullt med svarta streck." Nej, men tänk då! Johanson var oss en djävel att räkna fort. Men kanske kommer det sig av vana. Söndagen den 9 mars, var en kamrat på "Joe Hill" klubbens möte och talade om "Industrial Organization." En av kamraterna följde rådet och tog ett papper och en pennan. Han gjorde ett streck för varje gång talaren sade "I. W. W." och han fick (5) fem streck, på en timma och en kvarts utmärkt föredrag. Tänk, Theo. bara fem!

I debatten uppträdde bland andra Theo. Johnson, redaktör för "Revolt" och uttalade sig, till de närvarandes förundran emot I. W. W. medan han gav sitt stöd till A. F. of L. Det finnes ingenting som heter industri, sade han, "det är en shimär, och lokala samorganisationer är det bästa, om vi ska' ha någonting alls, vilket jag för min del anser överflödigt" — etc., etc. Stackars Johnson, han tyckes ha smittats av den så modärna uppgivelsekänslan, det står bestämt inte rätt till med honom.

Söndagen den 2 april talade R. Johanson igen över det gamla tråtoämnet "Åktenskap och fri kärlek." "Revolt" var där, — och av någon oförklarlig orsak trampade han sig själv på tårna, som det synes endast av ren mot-sägelsestusta, började med att tala om att han var anarkist, talade om tron på lagstiftning, slutade med att åktenskapet var nog bra som det var. Hå hå ja, ja, när man börjar att bli gammal så är allting så bra så. — Men för den som är ung och har blod i ådrorna är det inte bra, därför skall det föras kamp emot dumheten även om en är "idéell."

Det är en ganska orolig tid nu i Chicago, sträcker överallt, man märker att det ligger jänsing i luften. Den 16 mars påbörjades sträjk ibland icke yrkesarbetare i Pullmans verkstäder. Omkring 800 man nedlade arbetet. Frågan gällde en förhöjning av 5 cents i

timman, från förutvarande 20 till 25 cents. En del av arbetarna äro organiserade i I. W. W. men större delen oorganiserade. Att bolaget gjorde motstånd var bara av princip för att visa att det ej skulle böja sig för påtryckning från arbetarnas sida, och isynnerhet från en organisation. På grund av sträjken avstannade snart hela driften, trots att man hade "svarta" sträjkbrytare som levde och åt inom verkstaden. Till arbete visade de intresse och föröfrigt visade man tecken till att vägra mottaga deras handräckning bland de övriga arbetarna. Bolaget sysselsätter omkring 10,000 man, och efter en kort tid, voro större delen av dessa lediga av brist på arbete. Frågan om visandet av verklig solidaritet var uppe bland de övriga yrkesarbetarna där, men dels på grund av brist på organisation, dels av risken för en ny "Pullmansträjk" liknande den förra allmänt ihågkomna, kom man ingen väg. När därför bolaget till slut bjöd 22 cents i timman gingo den italienska delen av arbetarna tillbaka, därefter följde resten. Sträjken kan ej räknas vara börjad eller ledd av I. W. W. om så än talare därifrån sökte att ingiva mod och uthållighet. Men det är ju möjligt att man i framtiden kan få till stånd en kraftig enhetlig revolutionär org. och då blir utsikterna för fullständig seger större.

Sträjken vid Argo Cornproduct Co., har ju låtit tala om sig, på grund av sin våldsamhet, men rann den småningom ut i sanden, till huvudsak beroende av att man ej från början organiserat sig.

Vid flera andra platser i och runt Chicago har I. W. W. varit aktiva och lyckats tillkämpa sig fördelar. Man kan ej säga att aktivitet saknats hos flera än svenskarna. De komma alltid på efterkälken.

Gurley Flynns möten här voro talrikt besökta och hennes föredrag voro goda och belysande. "Revolt" var där också, men allt den uppfattade var de tre bokstäverna I. W. W.?! Jag hörde henne säga I. W. W. minst 5 gånger på vägen upp för trappan, och sedan på tio minuter minst femtio gånger. "Ush, vidskeplighet," ryser tidningen. "Tag ett papper och gör ett streck för varje gång en talare från den organisationen nämner de tre bokstäverna," fortsatte han, "så blir papperet snart fullt med svarta streck." Nej, men tänk då! Johanson var oss en djävel att räkna fort. Men kanske kommer det sig av vana. Söndagen den 9 mars, var en kamrat på "Joe Hill" klubbens möte och talade om "Industrial Organization." En av kamraterna följde rådet och tog ett papper och en pennan. Han gjorde ett streck för varje gång talaren sade "I. W. W." och han fick (5) fem streck, på en timma och en kvarts utmärkt föredrag. Tänk, Theo. bara fem!

Jag förskaffade mig vid mötet sista "Revolt," jag läser den helt och hållet på mindre tid än tretio minuter, och finner ordet "Revolt" nämnt på "fyrtiofem" (45) ställen! Ja, det är ju tråkigt men vi får naturligtvis rätt att döma efter samma mått och då blir det, att "Revolt"-vidskepsen är lika stor, som all annan vidskeplighet. Skillnaden är bara den att den vidskepsen är "enfaldig" (sensgularis) då ju Theo. Johnson är där allt i allom. Men "man" får ju alltid stå ensam när man strider för det som är "rätt." Men av för mycket ensamhet följer skugg-rädsla, inbillningssjuka (hyppokonderi) visioner om "boykott" m. m. Och så får man lida — ack ja — då hatar man all entusiasm, blir självförnedrande med egen hjälp och ej med andras — avgudad av — sig själv, och lider. — Då tycker man att människor som med intresse följer med ett

Minneapolis maskinarbetare inför en ny situation.

(Strid och A. F. of L. taktik.)

För en gångs skull i Minneapolis historia utbröt en sträjk i Minneapolis Steel och Mashinery Co:s verkstäder.

Enligt erhållna upplysningar skulle en 75 stycken "union män" blivit avlagda, enar slavarbarna anade att dessa 75 skulle inom en kort tid få en stor del andra organiserade och då — Sträjk blev givetvis förklarad, vilken omfattade maskinisterna endast, detta oaktat gingo de radikala arbetarna i andra dept. ut också i sträjk. Första veckan gick av stapeln särdeles lugnt och fredligt, — ni förstår, lika så fredligt som herrar basar och A. F. of L. ledare alltid önskat, och lett dem. En kamrat fick sitt huvud sönderslaget av en av kapitalets hyrda blodhundar, — det förbannades lite, det var allt.

Söndagen kom och ett möte avhölls, mycket välbesökt och massorna tycktes vara entusiastiska över, och för en strid.

Man talade om hur mycket man önskat de icke yrkesskickliga hjälp i striden. Javist — det skulle vara bra att få dem att gå ut på sträjkvakt enär det är ej så trevligt, men inga starka ansträngningar har gjorts för att organisera massorna där industriellt av A. F. of L.

Omkring 3,000 arbetare äro sysselsatta där och oorganiserade. Förhållandena äro så dåliga att de personer som varit sysselsatta i Stillwater fängelse, födraga detsamma hellre än Mpls. Steel & Mashinery Co. Det är naturligt också, ty där ej en organisation finnes kan man ej tänka sig bättre förhållanden.

En del radikala element äro sysselsatta där såväl som på många andra platser, men ni förstå de voro av den sortens radikaler, som äro för radikala att tillhöra en fackförening. När man talade till dem om att hjälpa till och organisera därefter så fick man höra — å det lönar sig ej att försöka.

När nu sträjken bröt ut, gingo några av dessa för-muyet-radikala-för-att-tillhöra-en-fackförening ut på sträjk för ett par dagar endast, men se där kom ingen och räckte dem en guldsked, och de funno för gott att krypa som riktiga kryddjur, sämre än de kyrkliga kristna, tillbaka till sin herres fötter, och bådo om förlåtelse för sin dumhet, och erhöilo naturligtvis detsamma. Nu slava de lika troget som de mest professionella sträjkbrytare. De äro kända des-

föredrag, lysa av trosvisshet för de "gudomliga" sanningarna o. s. v.

Men att luta huvudet i handen, och med halvslutna ögon visa sin stora "intellektuell" det har förut tagits som ett säkert tecken på obotlig undergivenhet, och går inom den revolutionära rörelsen under namnet döddansare. Att sedan springa omkring med limstängen och på ryggen beljuga sina motståndare, har alltid följt de verkligt underdåniga.

Har "man" sedan ett "organ" för "fri revolutionär tanke," så kan ju det alltid användas för att ge åsnesparkar, även om man måste taga geografien till hjälp.

Feghet och dumhet äro två olika ting, i valet mellan dem föredrager jag dumheten, ty den kan förklaras; fegheten tager ofta "intellektuellens" skydd och är oförklarlig och, vad mera är oför-svarlig. Och avundsjukan! Fy.

Vi hoppas nu på att den kommande somaren tillfulla utnyttjas i och för agitationen för I. W. W. Den lilla klick av kamrater som äro här, ha beslutat att göra vad de kunna för att dels hålla klubben uppe, och dels bedriva propaganda för en verkligt revolutionär organisation. Må ske alltså! Chicago den 11 april 1916.

sa överradikaler, och vidare, de ha visat allt för tydligt, att det duger ej att lita på munradikala filosofer och sådär bättre arbetare i en lönestrid, ty deras sympatier äro värda lika mycket som den dikterade frälsarens löften om en himmel. Man har förut trott, att vid en lönestrid skulle dessa ställa sig i de kämpandes led, men nu synes det allt för väl att det finnes endast två ställningar att intaga, med oss, eller mot oss, det är allt. Den enda sympati som finnes är att vara med och kämpa, till h—te med den andra.

Andra veckan gick av stapeln lika lugnt, man brydde sig knappast om att gå ut som sträjkvakt. En och annan överradikal gick tillbaka, därmed spridde missmod bland de andra kamraterna, som verkligen äro besjälade av idén att strida och vinna.

Till en början såg det ut som man skulle bryta gamla vanor och i stället organisera och strida industriellt, men se arbetarna ha så mycket att taga hänsyn till, att de helt och hållet glömma bort sig själva.

Så t. ex. ha de att taga hänsyn till gamla föregående organisationsformer och konservativa s. k. arbetarledare, kapitalistiskt ägda maskiner o. d., lag, polis- och gammal kristen opassande moral. När nu hänsyn skall tagas till allt detta, huru skall det då vara möjligt att utföra något till sitt eget och klassens bästa. Att tala till yrkesskickliga arbetare om industriell organisation, är nästan detsamma som att tala till präster, borgare och andra snyltidjur, om att utföra produktivt arbete, båda kategorierna skaka på huvudet och avlägsna sig.

Därmed är ej sagt att alla yrkesarbetare äro så efterblivna, fastän den stora massan. Varhåst vi rikta vår blick, se vi det nödvändigt att organisera industriellt, samt nedriva de skrankor som stå hindrande i vägen för arbetarne att såsom en män resa sig.

De tvingas dithän varje dag som går.

Minneapolis är ej den enda platsen där de behöva lära arbetarklassens viktigaste bud: en skada till en är skada till alla, utan överallt där kapitalist- och arbetarklass finnes, men Minneapolis är en av de första platserna som bör genomgå en grundlig förändring, detta vad arbetarklassen beträffar, ty ett faktum är, att av olidliga arbetsförhållanden och dålig avlöning är Minneapolis den plats, som bör stå bland de första av sitt slag.

Det är att beklaga att arbetarklassen är så mycket barn ännu, att de måste bränna sig innan de göra något för att förändra förhållandena.

Minneapolis Steel & Mashinery Co. är så väl befästad redan att fästningarna i Europa äro ej bättre. Befästningen består av högt plank, 6 rader af taggtråd över detsamma, vilken är sträckt så att den kan kopplas till högsprängningsledningen med lätthet.

En fast anställd poliskär finnes, utrustad med gevär, revolver och klubba.

Inne i fabriken är en detektiv-kår anställd, som utforskar alla försök till organisering. Hade nu taktikmässiga personer varit med i spelet, skulle det varit en lätthet att få en effektiv strid till stånd, ty där finnas många kontrakterade beställningar som måste ut, så en sak, som var bättre än allt, där existerar ett fullständigt missnöje med de olidliga förhållandena.

Som det nu ser ut, blir det ett nederlag som i ännu högre grad omöjliggör en snart organisering.

Men vad skola vi vänta av en slö intresselös slavhop, ledd av ledare — kapitalistiska vänner.

Intet! Där är svaret.

Det ljuder dock som av miljoner röster, strid, strid, strid. Industriell organisering och strid, se där det rätta sättet till framgång och befrielse från ekonomiskt slaveri. Carl Ahlsten.

Från Rockford.

I föregående nummer av "Allarm" var införd en artikel om misshandling av sträjkande arbetare i Rockford.

Tjugofyra till antalet blevo arresterade, men de önskade endast "ringledarna", varför en utgallring företogs och lössläpptes 10 utav oss och kvarhölls således 14 för ransakning, såsom varande farliga för samhället. Löjlige ironi!

Emellertid så tog ransakningen en hel vecka! Jury utsågs och åklagarnas vittnen förhöordes, och ni skulle hört lagens hantlangare hur de pumpade ur sig. Vittnen hade nog ej studerat varandras tankar något vidare, emedan det ena vittnet motsade det andra från början till slut. Ett leende låg över den åhörande skaran, vilken vid olika tillfällen utbröt i skratt, men då föll klubban i bordet. Denna cirkus fortgick i fyra dagar, varefter målet överlämnades till juryn, som till största delen utgjordes av arbetare, några utav dem tillhörande A. F. of L., således "union män".

Trots att inga bevis funnos för vår skyldighet förklarades vi ändå skyldiga. Och blev en av oss dömd till 6 månader, en annan till 3 mån., samt två till 60 dagars fängelse. De övriga 10 fick vardera 30 dagar att avtjänas i Winnebago County jail; (Rockfords uppfostringsanstalt).

Jag vill nu här nedan giva de, som ännu ej besökt denna "anstalt", en upplysning om hurudana förhållandena te sig här. Följande matsedel serveras. Frukost: 3 skivor bröd, 1 kopp kaffe, som mera liknar slaskvatten, samt lite stekt potatis utgörande ungefär 2 matskedar, största delen utgöres av peppar, så man måste ha vatten i beredskap, ty man kan ej vara säker på utan att eldsvåda kan utbryta invärtes. Middag: En kokt potatis, 3 skivor bröd utan smör, samt lite grönsaker. Kväll: Bröd såsom om frukosten samt 2 matskedar tomatos och lite slaskvatten; detta är vår dagliga kost.

För närvarande gästas "hotellet" av 35 gäster; 10 utav uppfostringsmakarna hade avtjänat sitt straff tisdagen den 15 mars och lämnade då "hotellet". Hotellvärden erhåller 50 cents om dagen för var och en av fångarna för att han föder dem, så ni kan tänka eder att det var ej med blida ögon han såg de 10 lämnade "hotellet". Ni kan nu själva göra eder en föreställning om huru stor behållningen på var och en av fångarna belöper sig till. Det lönar sig att äga en politisk jobb, och man behöver ju ej förundra sig så mycket över varför den f-d politiken omhuldas såsom den gøres. Det är panningen för den enskilda individen som spelar största rollen i denna fråga.

Ventilationen på "hotellet" är det dåligt med, och flera utav fångarna har ådragit sig sjukdomar, som de kanske få men utav hela livet igenom och kanske förorsakar dem en förtidig grav.

Som de flesta av de s. k. uppfostringsmakarna voro unga och ej länge deltagit i arbetarrörelsen så trodde nog pamparna och deras drängar att de skulle kunna kuva våra idéer. Som bevis här för tager vi en ny medlem vid namn Wilton Johnson, vilken förhöordes 4 gånger före ransakningen. Varje gång tillfrågades han om han ville övergeva organisationen (I. W. W.), i så fall skulle han bli fri. Men lika käckt som han tillfrågades, lika käckt svarade han, nej. Kamraten i fråga är endast 18 år gammal.

Emellertid här synes det ju tydligt att det var I. W. W. det gällde och ej oss såsom individer.

Kamraterna har varit vid gott humör hela tiden igenom. Kamrat E. F. Danner har avhållit åttio skiljala föredrag och I. W. W.-sångerna har sjungits som aldrig förr, och de kommer att sjungas så länge som här finnes en utav oss kvar.

En viss person säger i en av Rockfords dagtidningar att ar-
resteringen av dessa 14 I. W. W. medlemmar har endast hjälpt organisationen att sprida sina idéer och den gången slogs rätt på spiken. Det är just detta sätt vi kommer att använda för att sprida våra idéer och slutligen övervinna kapitalet. "It pays to advertise." Blodhundarna kunna ej hindra oss, de kan kasta oss i fängelse och döda en, och annan utav oss, men våra idéer och vår talförmåga kunna de ej taga ifrån oss. Ju mera motstånd vi röner, desto fortare sprides våra idéer. Detta är en sak som övergår kapitalistens förstånd. I organisationsförmåga går de nog före oss slavar men när det kommer till att tänka djupare i saker och ting står de nog efter. Men det är ju lätt förklarar varför så är fallet, de vill ju aldrig lyssna till sanningen och således måste de vara okunniga om samhällsutvecklingen sådan den gestaltar sig.

Största delen av dem är faktiskt okunniga; de inse ej att en samhällsomvälvning kommer att ske, utan tror att arbetarna i alla tider kommer att regeras utav dem. Är ej detta talande bevis för brist på upplysning? Nu vill jag ej skryta över att vi slavar äro så förfärligt upplysta; nej långt ifrån detta. Men en stor del utav slavarerna har nog i alla fall en aning om att det nuvarande samhället ej kan existera i längden, utan att en ändring måste ske till något bättre, och att vi som producerar allting kommer att bli de bestämmande; att lättingarna kommer att få taga spaden och hammaren i hand och ställa sig jämsides med oss och arbeta. Men, kamrater! Ni har en lång väg att vandra innan detta mål uppnås. Många heta sammandrabbningar kommer att utkämpas och mycket blod kommer att spillas, men detta skall ej avskräcka oss att frimodigt uttala våra idéer. Vi vet på förhand att sådant kommer att hända, vi vet att retas med kapitalet är farligt; socialdemokratiska tidningar behöver ej upplysa oss därom för vi vet allt detta på förhand, men jag säger om igen, detta skall ej avskräcka oss.

Den idivid som tror att arbetarrörelsen endast är en lek och att kapitalet är en lätt sak att besegra, och som vi genom att sända representanter till parlamenten kan övervinna; den individen har grundligt misstagit sig, och jag tillråder honom att grundligt studera arbetarrörelsens historia och skall där finna, att ingenting har vunnits utav oss slavar utan genom strider; och dessa strider har alltid utkämpats på arbetsplatsen, och genom våra ekonomiska organisationer. Sådana sammandrabbningar kommer att fortgå åter och åter igen, det har ingen betydelse om några stycken utav oss kastas i fängelse och pinas. Nya kamrater skall uppstå i stället och intaga de föregående platser emedan utvecklingen fordrar dem. Striderna kommer att bli hetare och hetare allt eftersom vi närmar oss målet, slutligen stormar vi skansarna, vilket blir det sista avgörande slaget.

Då är den sociala revolutionens timma slagen, och kommer detta slag att kräva mera blod än något nationellt krig historien kan uppvisa, och det gäller då att vara förberedd; vi måste då hava kunskap om huru samhället skall regleras, emedan det är den producerande klassen som då har ordet, och ej lättingarna.

Och nu när vi se hur grymt och orättvist detta samhälle är för så många utav oss, ja så otaligt många, och vilken olycka den privata äganderätten är för oss fattiga slavar; hur pångarna göra oss människor hårda och utan hjärtan; hur nöden suger tusenden och åter tusenden; låtom oss då öppna våra ögon, och låtom oss

tänka att det ej behöves vara så, utan att det måste bli en ändring; och låtom oss agitera för den soviala revolutionen som skall föra samhället och människorna från den låga vildjursståndpunkten, till ett samhälle av medmänniskor.

Winnebago County jail i mars 1916.

V. H.

Kamrater.

Det skulle ej skada att ni lite mera allmänt använde pennan, än ni göra.

När ni får en eller annan idé, som ni önskar låta edra kamrater få kännedom om, så tag ett papper och bläck och penna samt nedteckna dessa. Ni behöver ej vara professionella tidningsmän för att göra det, endast en liten skrivlust då och då.

Vi förbinda oss naturligtvis ej att intaga varje rad som inkommer, men om vi finna dem av värde, så skola vi i den mån utrymmet tillåter, införa desamma.

Lokala nyheter i artikelform äro särskilt välkomna, om där finnes en del fel som vi finna, så taga vi oss friheten att rätta dem.

Vid sidan av eder ihärdighet för "Allarms" spridning, kom också ihåg densamma litterärt, ty ombytte förnöjer. Om ni aldrig förr skrivit för någon tidning, så måste ni naturligtvis börja.

Lite mera fart i edra pennor kamrater!

Industriarbetarna visavi de övriga.

(Forts. från 2dra sid.)

En sak sådan som att tömma varje fängelse från de olyckliga lidande offren kunde denna arbetargrupp göra, förutsatt att den var väl organiserad. Komme så transportarbetarna målmetvetna in med lantarbetarna, så skulle segern bli absolut. Om transportarbetarna ej skulle känna sig hågade att göra gemensam sak med lantarbetarna, så kunde gruvarbetarna just göra en liten titt upp ur gruvan och draga några andetag av frisk luft och så oansenligt som detta synes vara, skulle det förmå både arbetargrupper att göra gemensam sak med de andra, samt böja stat, privatkapitalist och trust. Den dagen är snart nära då dessa arbetare resa sig upp, fordra och taga sin rätt som upplysta, mål- och klassmedvetna arbetare.

Vad som är kännetecknande för de sist skildrade arbetargrupperna, och som mycket bidrager till deras lämplighet för hårda strider mot kapitalet, är, att de uteslutande äro ogifta personer. De ekonomiska förhållandena ha naturligtvis varit den hindrande faktorn för dem att binda sig.

Nu äro de fria från det block som hänger vid mannen med familj. De kunna flytta från plats till plats, vana som de äro vid de bekvämligheter åkning å frakttåg bjuder på.

Striden på arbetsplatsen kan gå av stapeln och "Sabotage" kan med lätthet användas, värkan därav blir givetvis till förmån för klassen.

Vårt hopp har förut stått till industriens arbetare, vi ha tänkt att medelst förflamning av industrien bringa kapitalet på knä, vi ha dock nu funnit att det har ej gjort syftad värkan.

Låt oss därför nu använda mera tid och energi åt den grupp som förut har varit bortglömd, och låt den makt som ej ännu använts, komma till användning och vi skola därmed vinna vad vi önska.

Vi må naturligtvis ej glömma bort industriens arbetare, men vi böra akta oss för, att spilla den energi, som bättre kan användas för planläggande av nya strids- och organisationsätt, i stället för beredandet av tillfredsställelse av några nöjeslust, och en profit-hungrig kapitalistklass' profitbegär.

Fram för arbete och organisation efter nya klara linjer!

Meddelande.

Alla om sin heder intresserade personer, torde avhålla sig från att taga anställning vid Minneapolis Steel & Machinery Co., enär sträjk pågår där.

Skandinaviska Propagandaklubben av I. W. W. behandlade på sitt ordinarie möte den ställning vi som klassintresserade och revolutionära arbetare bör intaga till de personer, som alltid framträtt som radikala, men nu vid detta tillfälle gått ut på sträjk för ett par dagar, och sedan gått tillbaka, därmed spritt missmod bland de andra.

Samtliga medlemmar uttryckte sitt skarpaste förakt för dessa, och komma att använda alla medel för att visa detsamma, därmed bidragande till att för framtiden absolut förhindra dylikt.

Lad os arbeide-- for os selve.

Kapitalistpressen er fuld af forhaabninger om en forandring til det bedre i forretningsverdenen — gode tider. Det menes for os mere arbeide, eller naar det rger paa presten, saa drypper det paa klokkeren. Naturligtvis De tror, at bare vi faar nok arbeide, er vi tilfreds. Vi arbeidere, har jo altid ønsket, bare vi faar arbeide er alting bra. Naar vi er sultne og tildels klædesløse er det ikke mad og klæder vi behøver, men arbeide. Vi skandinaver er ærlig arbeidere, og naar vi faar stations eler andet kontraktarbeide, er vi mere end fornødt, det forandrer ikke sagen, om al fordelen er paa kapitalistens side. Sommen, den bedste tid paa aaret naar naturen kan nydes til fuldkommenhet, slider vi 10 timer om dagen og mere eller mindre halvdøde gaar vi til ro. Dag efter dag, uger og maaneder paa samme vis. Arbeide eller søger arbeide. Sommen gaar. Næste vinter som vinteren før. Er man penge-ren, saa klarer man sig saa godt man kan. Har en spart lidt gaar de til arbeidet aabnes igjen. Kapitalisten er arbejdsløs og har alt. Vi er arbejdsløse og mangler — lider nød, for di vi producerer for meget, for forliden betalt. Gjennemsnitlig, i forhold til folke-mængden er antallet af arbeidstimer 245 pr dag. D. v. s. 3½ time er al tid nødvendig or at føde, klædgive hus ly, til oplysning og fornødsel for os alle. Kapitalisten, baade store og smaa, er intet andet end en lus, eller et snylte dyr paa os, som arbeider. Vi kan ikke blive kvit dem med kogende vand, som andre lus. Vi maa organisere os. Vi er og har været hjælpeløs, og raadløse, fordi viljen har manglet. Vi har søgt alle mulige udveje og udflugter, men kommer altid tilbage i samme tilstand, som manden der sultet med madsækken paa ryggen. Skolebarn, jenter og gutter drives ud af skolen i 4de og 5te klasse. Nøden driver dem. Millioner af arbeidsdygtige og villige men vandr landet rundt og søger arbeide. Dette forhold vil og kan ikke gaa for altid, men vil saa længe, du venter paa andre til at forandre dem. Har vi ikke respekt nok for os selv, saa haabe eller forlange respekt af andre. Du maa først og fremst være arbeider, som saadan er vi fælles interesser og samme maal: Kortere arbeidsdag og mere betaling og tilslut, naar vi er stærke nok — arbeidernes frigjørelse. Vi kan let enes om dette. Andre spørgsmaal, derimod, er af mindre betydning, f. eks. patriotisme og religion, skjönt de staa i veien, og tjener til at holde os ude. Vi kan lade dem ifred eller sbaas om dem saa fillene flyger. Naar du først slutter dig til os, om det ene, som er for os alle absolut nødvendig, vil alle andre ting gradvis forsvinde. Bryd dig ikke om gamle landet. Du er her nu. Du har ligesaa meget eller ligesaa lidt at sige om China, som du har i gamle landet. Du

kan ikke faa en overalls eller Box Snus paa kredit for hvad du eier eller har at sige i gamle landet. For Guds skyld organiser. Vil du ikke organisere, arbeide for dig selv, kan ikke vor herre hjælpe dig. Det er klassekampen som er aarsag til al anden kamp. Din plads er paa arbeidernes side. Hvis du var union mand i gamle landet, er du en judas her, hvis du ikke gjør din pligt. Organiser i I. W. W. og vi kan tvinge kapitalisten til at komme til vor hall, med hatten i haanden. Det er enighet i arbeiderbevægelsen som behøves. En organisation som tager ind alle arbeidere uden hensyn til racer eller nationaliteter. Vi maa staa enige som klasse. Du maa forstaa, at vi er ikke født med sadel paa ryggen, og kapitalisten med støvler og sporer for at han paa en lovlig maa-de kan sidde i sadlen. Thos. Jefferson har sagt dette for længe siden. Skandinaver tag din plads, og fyld den; man har holdt os for æsler længe nok. Er du arbeider, sludt dig til I. W. W.

Skrev til nærmeste lokal for aviser og bøker. Daarlige arbeide for daarlige betaling. En hest har sa pas vet. Hvorfor ikke du selv om tiderne blir lidt bedre, hjælper det os lidt. De vil ikke, kan ikke give os mere, end de er nødt til. Og finder de for godt at slaa ned betalingen, kan vi ikke stoppe dem. Lod os arbeide for os selv. Hver mand gjøre sin pligt, sit bedste, til at bygge op en organisation. Vi behøver den mere end nogensinde. Hvis vi har bedre tider paa det europæiske blod-bads bekostning, saa lad os faa mere af blodpengene. Vi er ikke sterke nok til at stoppe krigen. Vorherre vil ikke stoppe den, saa længe vi ikke kan. Nu endnu engang, vaagn op af din sløvhed, du som lever kun, saa længe du har en andens tilladelse, du som dræbes tommevis af et idiotisk system. Vaagn op! Du, som giver hele dit liv for retten til at eksistere. Slut dig til os og fyld ud rækkerne i arbeidernes kamp for liv og frihet. Samhold paa klassekampens grundvold, Oplysning, Organisation og Frihet er I. W. W.'s maal. En uret mod en er en uret mod alle.

John A. Hansen.

I. W. W. i arbete.

(Forts. från 1sta sid.)

glädje konstatera att de framsteg som gjorts i "lumbercamps" där uppe är storartade, och att de bevisa till fullo att vår idé om "One Big Union", en stor organisation, är grundad på verkligt behov, och därför har framtiden för sig.

Det är knappast tänkbart för någon, som ej har personlig erfarenhet, huru gränslöst usla förhållanden dessa arbetare tvingats att leva under, en löjligt liten svältavlönning, de mest odrägliga levnadsförhållanden, med en fullständig tyrannisk arbetsledning. Det är nog alldeles riktigt att dessa förhållanden i sin mån naturligtvis skapat fram tanken om organisation, men också de erfarenheter och den agitation som beskrivits har haft sin stora inverkan.

Men där är en sak som kanske ej märks så mycket utåt, men som varit stor bidragande orsak till att vi i dag ser denna organisation växa ut till omfattande dimensioner, och det är att "lumberjachs" börjat förstå att de äro av värde för kapitalisten och det bestäande. Förut har han alltid ansett, och ansett sig själv vara mindre värdig än någon annan arbetare inom de förädlade idustrierna, han har låtit sig inbillas att man nog i viss mån kunde undvara honom o. s. v.

Nu börjar han att se saken anorlunda. Han arbetar inom en industri vars arbete är tyngre och sämre betalt, därför att det är råvaran han frambringar, men som

Allarms boklista.

Understöd Allarm genom att köpa Edra böcker genom dess bemiddling. Vanliga bokläspriser. Expedieras mot förskottslikvid portofritt.

Ju flera böcker Ni beställer på en gång desto större blir Allarms förtjänst, och desto större bli våra resurser för att upparbeta tidningen.

Där flera intresserade finnas på en plats kunna dessa lämpligen slå sig tillsammans om en större beställning.

Nedanstående böcker äro ej skrivna av I. W. W. män för I. W. W. män, men de flesta av dem innehålla stora tankar i en skön form. De odla förståndet och förfina känslorna, men böra naturligtvis läsas med den vakne proletärens kritiska blick och utan auktoritetstro.

Gustav Jansons EN UPPKOMLING, två volymer i ett band. \$0.50
KATASTROFEN, Roman i två delar 2.10
HEMLÖSA, Fem berättelser om Brännvin 0.35
NARSES, Skådespel i fem akter 0.90
Maxim Gorki, VARJENKA, Roman 0.35
Erik Hultman, SVARTA DIAMANTER, Bland Australnegrer och guldgrävare, Berättelser från Australien 0.35
VAMPYRFOLKET 0.70
August Strindberg, GIFTAS, II delar 0.70
DE LYCKLIGAS Ö 0.25
DEN ROMANTISKE KLOCKAREN PÅ RANÖ 0.25
HÖMSÖBORN 0.25
ODLAD FRUKT 0.25
SISTA SKOTTET 0.25
STIG STORVERKS SON 0.25
UTVECKLING 0.25
VASAARVET 0.25
Jack London, AVGRUNDENS FOLK, 2 vol. 0.25
SKRIET FRÅN VILDMARKEN 0.25
PA KRYSS MED BLIXTEN 0.25
Emile Zola, ARBETE, II vol. 0.25
Dito FALLAN, II vol. 0.25
Svensk engelska ordböcker till \$2.00, \$1.25, \$1.00, \$0.80, \$0.60, \$0.60, \$0.40. Fickhandbok till \$0.25, \$0.50.

Insänd förskottslikvid i postansvar utställt till

ALLARM.

1380 Keston Str., St. Paul, Minn.
Skaffa Er den värdefullaste läsning som finnes att få på svenskt språk och understöd Allarm på samma gång.

Kamrater, urklipp och förvara Allarms boklista. Nästa nummer utkommer en ny sådan.

Skand. avd. i Seattle, Wash. möter varje torsdag kl. 8 e. m. å I. W. W.'s lokal, 208 2nd Ave South.

i alla fall representerar värdet, ty utan råvara, ingen förädling, och därmed åtföljande industri, han ser nu mer och mer klart att hans arbete representerar mera värde kanske just därför att andra industrier äro mera beroende av skogsarbetarna, än vad de äro till de andra.

Detta är ett litet giv akt till dem som inom de olika förädlingsindustrierna gått och sett ner på denna del av arbetet. En väl organiserad skogsindustri, efter revolutionärt mönster kan till och med göra ett absolut stopp inom stora delar av t. ex. byggnadsindustrien, då däremot motsatsen ej alls i samma mån drabbar skogsarbetarna.

En hel del förmåner har redan nåtts dels genom denna organisation, dels också på grund av den stora efterfrågan på arbetskraft som nu ägt rum. Så har t. ex. lönerna stigit från 18 dollars i månaden till 35 a 38 dollars.

Mången går nog och tror att man nu på grund av "goda tider" uppnått detta, men glöm ej att genom att nu organisera, de förmåner som nu vinnes kan bibehållas även vid en kommande vinter. "I organisation ligger styrka", är en erkänd formel som visar sin sanning för varje dag.

På flera platser har bara hotet om eller en sträjk på ett par timmar varit tillräckligt att framtvinga förbättringar, t. ex. löns utbetalande två gånger i måna-

Första maj.
STORT ARBETAREMÖTE
med föredrag av
Elizabeth Gurley Flynn
samt andra goda talare.
Pence Auditorium
10 St. och Hennepin Ave.
Måndagen den 1sta Maj, kl. 8 e. m.
Inträde 10c.

ST. PAUL
ELIZABETH GURLEY FLYNN
Talar å
MINNEHAHA HALL,
(9th and Excelsior Str.)
Söndagen den 30 April, kl. 2 e. m.
äver ämnet: **KVINNAN OCH INDUSTRIEN.**
Inträde 15c.

Skrivmaskiner säljas och uthyras.

Tillåt oss övertyga eder om, att ni gör en stor inbesparing genom att köpa skrivmaskiner från oss.

Vi ha hundratals tillfredsställda kunder över hela nordvästra Amerika, vilka köpt våra utmärkta, garanterade nyreparerade, endast lite använda Olivers, Underwoods, Remingtons, L. C. Smiths, Royals, Monarchs, Smiths Premiers m. fl. Pris \$15.00 och upp.

Maskiner uthyras 3 månader för \$4.00.
Inköp av maskin avräknas betald hyra.

THE OLIVER TYPEWRITER AGENCY.
124 So. 4th St.
MINNEAPOLIS, MINNESOTA
Tel. Main 463 Center 463.

Vad Walfrid Westman gör?

Han tar din bild högst elegant, och det han "chargar" för ett billigt pris, så visst och sant. På fjortonhundra tjugufem, helt jära "Seven Corners" finns hans atelier, ett konstens hem, Gå dit, beställ ett kort i dag! Vad WESTMAN gör är äkta slag.

1425 WASHINGTON AVE. S. T. S. Center 4539
Minneapolis, Minn.

TILLIES LUNCH
N. W. Phone Nicollet 3473
ALL HOME COOKING
214 So. 4th St.
For Ladies and Gentlemen
Minneapolis, Minn.

Kamrater, urklipp och förvara Allarms boklista. Nästa nummer utkommer en ny sådan.

FÄLTERRENN.

Du, härskarnas Gud, hör min bön och hjälp oss till seger. Men hjälper du icke oss, så hjälp ej heller de fähundarna på andra sidan, utan, store Gud, låt striden ha sin gång.

S. A.

Minneapolis Skand. Prop.-klubben möter varje lördagskväll kl. 8 å I. W. W. Hall, 232 Cedar Av. Bliv medlem.

EXPEDITIONELLA MEDDELANDE.

Kommissionärer och prenumranter ombedes att vid flyttning meddela sin nya adress till "Allarms" expedition.

Om ej "Allarm" kommer eder tillhanda senast den 5 i varje månad, sänd oss omedelbart meddelande.

den, att få ha agitationer i "camparna" o. s. v.

Därför, "lumberjachs", gå på som ni har börjat. Finnerna däruppe äro i fullt sving nu, deras tidning, "Socialist" i Duluth har kastat om, och går nu i spetsen för denna del av skogsarbetarnas organisationer i I. W. W.! Hur länge skola vi vänta på Er svenskar?

Skaka av er slöheten pojkar, tag den fördelen ni nu har och som kanske inte gives er mera på många år. In i "Lumber Workers Union" Sedan följer transportarbetarna. Har du ett kort i I. W. W. är du medlem och kan gå över och arbeta var som helst, just överflytta ditt kort och du tillhör därmed din egen organisation!

Mera i nästa nummer! Nu tack för vår samvaro till härnäst. Men först och sist: Organiser! Organiser!

Tri State Center 2857
SEVEN CORNERS HOTEL
227 Cedar Avenue

O. B. NELSON, Prop.
Minneapolis, Minn.

FRÅN PRIMITIV TILL INDUSTRIELL KOMMUNISM.

Av John Sandgren.
Utgiven på Syndikalistens Förlag i Sverige, kan erhållas från förf. Häftat exemplar 60c, portofritt. Bundet exemplar 90c, portofritt. Återförsäljare 25% rabatt, Express Collect.
Adress: John Sandgren, 213 East 40 St., New York, N. Y.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetareklassen och arbetsgivareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nød och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, taget jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetsgivareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkommer ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetsgivareklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagsverke", måste vi på vår fa-na skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, i tan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.